

Salgın? İtalya'da Devlet Katliamı

Torino Anarşist Federasyonu

07.04.2020

Cenazeler, Bergamo'daki mezarlığın önünde sıralanmıştı. Bu görüntü, diğerlerinden daha da fazla, bize tüm çıplaklığıyla gerçekliği gösteriyor. Bir çiçek bile bırakamazdınız. Akrabaları onlara yolun sonuna kadar eşlik edemediler. Yalnız, her şeyin farkında ve yavaşça boğularak öldüler.

Pencerelerden belirli zamanlarda insanlar bağırır, şarkı söyler, tencere tava çalar, politikacılar ve medya tarafından uyandırılan milliyetçi bir ruhla toplanırlar. "Her şey yoluna girecek. Başaracağız."

Çılgınca bir hızla birbirini takip eden emirler yağdıran hükümet; tartışmayı, hatta çelimsiz ve demokratik bir karşı çıkışı, hatta temsili demokrasinin bitkin törenini bile askıya aldı ve hepimizi askeriye gibi kayıt altına aldı. "İtaat etmeyen veba yayıcısıdır, suçludur, delidir."

Gelin birbirimizi anlayalım. Her birimiz kendi eylemlerimizden sorumluyuz. Biz anarşistleriz ve bu durumun gayet farkındayız; bizim için eylemlerimizin bireysel sorumluluğu, özgürlük ve eşitlik toplumunun temel dayanağıdır. En güçsüzlerle, yaşlılarla, canlarını -diğerlerinden daha fazla- riske atanlarla ilgilenmek; muazzam bir önemle hissettiğimiz sorumluluğumuzdur. Her zaman. Bugün her zamankinden de fazla.

Eşit derecede önemli bir sorumluluk ise gerçeği söylemektir. Üstü örtülen gerçeği favori düşmanları tarafından çarpıtılmış karanlık bir komploda arayanlar, gözlerini gerçekliğe kapatırlar; çünkü gözlerini açık tutanlar toplumun adaletsiz, şiddetli, köleleştirici, ölüm saçan işleyişini değiştirmek için savaşmak zorundadır.

İtalyan hükümeti, her gün olduğu gibi insanların hastalanıp öldüğü bugün bile askeri harcamalar için 70 milyon avro harcıyor. Bu artık yılın 366 gününden sadece birinde harcanan 70 milyon ile 6 yeni hastane inşa edilebilir ve donatılabilirdi; yine de maskeler, analiz laboratuvarları ve gerçek gözlemler için eküvyon çubuklarına yetecek kadar fazladan para kalırdı. Bir solunum cihazının maliyeti 4000 avro, günde 17500 adet solunum cihazı satın alınabilirdi; şu anki ihtiyacımızdan çok daha fazlası.

Son yıllarda, birbirini takip eden tüm hükümetler sağlık, tıbbi koruma ve yaşamlarımız için olan harcamaları sürekli azalttı. Geçen yıl, istatistiklere göre, ortalama yaşam süresi ilk kez azaldı. Kira, gıda ve ulaşım masraflarını karşılamak zorunda olan birçok insanın ilaçlara, muayane ücretlerine ve uzman doktorluk hizmetlerine yetecek parası yok.

Onlar küçük hastahaneleri kapattılar, doktor ve hemşire sayısını düşürdüler, yatak sayısından kısıtılar; sağlık işçilerini yeteri kadar sağlık çalışanı olmadığı için fazladan çalışmaya zorladılar.

Bugün salgınla birlikte, masalarda oluşan kuyruklar yok, aylarca yıllarca süren teşhis süreci için oluşturulan bekleme listeleri yok; bütün randevuları ve incelemeleri iptal ettiler. "Salgın bittiği zaman geriye kalanları halledeceğiz." Devletin karantinası yüzünden kaç kişi teşhis ve tedavi edilebilir kanserlerden ölecek, kaç kişi hastalıklarının kötüleşmesini izleyecek, kamu sağlığından geriye ne kaldı? Bu arada, özel klinikler birkaç reklam hamlesi yapıyorlar ve işlerini katlıyorlar çünkü zenginler hayatlarına tedavi olmadan asla devam edemezler.

Tam da bu yüzden hükümet bizden balkonlarda "Ölmeye hazırız, İtalya seslendi" şarkıları söylememizi istiyor. Onlar bizden tıpkı iyi askerler gibi, kesilecek hayvanlar gibi sessiz ve itaatkar olmamızı bekliyorlar. Sonrasında kalabilenler bağışıklı ve daha güçlü olacaklar. Ta ki bir sonraki salgına kadar.

Bu yüzden balkonlarımızdan, şehir surlarından, alışveriş kuyruklarından -maskelere rağmen- yüksek sesle haykıralım; devlet katliamı ile karşı karşıyayız. Eğer hükümet bunca yıl bizim sağlığımızı korumak amacıyla

seçimler yapsaydı kaç tane ölümden kaçınılabilirdi?

Yaptıkları şey hata değildi, canice bir seçimdi.

Enfektivologlar bizi şu anda içinde bulunduğumuz ciddi salgın riskinin ihtimal dahilinde olduğu konusunda yıllardır uyardılar. Nefeslerini boşa harcadılar.

Kâr mantığı insanlara bir şeyler vermenize izin vermez. Korumaya yatırım yapmamış ilaç şirketleri, salgın bittiği zaman iş yapacaklar. Onlar, toplum için çalışan ve zaten zengin olanları daha da zengin yapmaya çalışmayan araştırmacıların keşfettiği ilaçlar üzerinden kâr elde edecekler.

Yoksulları, kendilerini koruyacak hiçbir şeyleri olmayanları, içme suyuna bile erişimi olmayanları etkileyen salgınlara karşı bağışıklı olduğumuza inanmaya alışkınsınız. Dang, Ebola, sıtma, tüberküloz, yoksulların, "geri ve az gelişmiş" popülasyonların hastalıklarıydı.

Sonra, bir gün virüs birinci sınıfı da etkiledi ve İtalya ekonomisinin kalbine ulaştı. Ve artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Başlangıçta medya, uzmanlar ve hükümet bize hastalığın sadece yaşlıları, hastaları ve önceden başka rahatsızlığı olanları etkileyeceğini söyledi. Bu, sıradan bir olgu: Bunu bilmek için tıp mezunu olmaya gerek yok.

Böylece herkes -en kötü ihtimalle- bu yıl bir kez daha grip olacağını düşündü. Bu canice hazırlanmış bilgi; meydanları, partileri, etkinlikleri doldurdu. Bu, bilgilendirme ve anlama kabiliyetini de kapsayan bireysel sorumluluğun kaybolduğu anlamına gelmez, aksine hükümetin krizin etkisinden kurtulmak için giymeye çalıştığı kutsallık maskesini ortadan kaldırır. Hem kim bilir? Belki de bu sorumluluk duygusunu daha da güçlendirir.

Bize evimizin güvenli tek yer olduğunu söylüyorlar. Bu doğru değil. İşçiler her gün fabrikaya, Confindustria [İtalya'daki sanayi işverenlerinin örgütlenmesi] tarafından "devlet" sendikalarına [patronların çıkarları için her zaman çalışan daha büyük sendikalar] sunulan küçük ödüllere rağmen, herhangi bir gerçek koruma olmadan gitmek zorundalar. Orada yaşlılar, çocuklar, zayıf insanlar var.

Alışverişe çıkanlar veya biraz hava alanların sadece küçük bir kısmının koruması var; maskeler, eldivenler, dezenfektanlar hastanelerde bile mevcut değil.

Hükümet sağlıklıysanız korumanın gerekli olmadığını iddia ediyor ve bu bir yalan! Virüsün yayılması hakkında bize söyledikleri, açıkça bu yalanı ortaya çıkartıyor. Gerçek ise başka bir şey: İtalya'daki salgının başlamasından iki ay sonra, hükümet hastalığın yayılmasını durdurmak için gerekli korumayı satın almadı ve dağıtmadı.

Maliyetleri çok yüksek. Piedmont bölgesinde, aile doktorları telefonda ateş, öksürük, boğaz ağrısı olan kişilerle konuşur, onlara antipiretik almalarını ve beş gün boyunca evde kalmalarını tavsiye ediyor. Kimseye tahlil yapılmıyor. Hasta insanlarla yaşayanlar kendilerini tuzağa düşmüş bir halde buluyorlar: Acı çeken ve dayanışmaya ihtiyacı olanları yalnız bırakamazlar, eğer solunum hastalığının sebebi koronavirüsüye enfekte olma riskini göze alıyorlar. Kaç kişi bilmeden enfekte oldu ve daha sonra hastalığı başkalarına yayarak onları da korumasız bıraktı?

Ev hapsi ve sokağa çıkma yasağı bizi salgından kurtarmayacak. Virüsün yayılmasını yavaşlatmaya yardımcı olabilirler ama durduramazlar.

Salgın, şirketlerin daha az harcama yapmalarını ve daha fazla kazanmalarını sağlayan çalışma koşullarını uygulama fırsatı haline geliyor. Conte'nin [Hükümet Başkanı] kararnameleleri mümkün olan her yerde uzaktan çalışma imkanı sağladı. Şirketler bundan faydalanarak koşullarını çalışanlarına dayatıyorlar. Evde kalıyorsunuz ve internet üzerinden çalışıyorsunuz. Uzaktan çalışma, şirketlerin teklif edebilmesini ancak çalışanlarına dayatamamasını sağlayan 2017 yasası ile düzenlenmektedir.

Bu nedenle işçilere çalışma saatleri, kontrol şekilleri, bağlantı maliyetleri ni karşılama hakkı, kaza durumunda masrafların karşılanması konusunda garanti veren bir anlaşmaya tabi olmalıdır. Bugün -Conte hükümeti tarafından Covid 19 salgını ile başa çıkmak için verilen kararname sonrasında- şirketler, evde kalma fırsatı için minnettar olması gereken işçiler için anlaşma veya garanti olmaksızın uzaktan çalışmayı zorlayabilirler. Bu nedenle salgın, direnç olmadan yeni sömürü formları dayatmak için bir bahane haline geliyor.

Sisteme entegre işçiler için sosyal güvenlik uygulamaları, işten çıkarılma fonları ve ek fonlar vardır; kayıtsız işçiler ve taşeronlar için neredeyse hiç bir güvence olmayacaktır. Çalışmayanlar ise herhangi bir gelire sahip olamayacaklar.

Her kim ki eleştirmeye cesaret ederse, rahatsız edici gerçekleri söylemeye cesaret ederse tehdit edilir, bastırılır, susturulur.

Hiçbir ana akım medya kuruluşu, herhangi bir tahrip ediciliği bulunmayan bir kurum olan Hemşireler Birliği'nin avukatlarının şikayetlerini dikkate almadı. Hemşireler, hastanelerde ne olduğunu söylemeden, hastalandıkları ve sessizce öldükleri sürece kahraman olarak tanımlanırlar. Gerçeği söyleyen hemşireler işten çıkarılma tehdidi altındadır. Enfekte olmanın bir iş kazası olduğu kabul edilmez; bu nedenle hastane şirketleri, kendilerini her gün koruma olmadan veya yetersiz koruma ile çalışırken bulanlara tazminat ödemek zorunda kalmazlar.

Kadınların özerkliği, Covid 19 salgınının hükümet yönetimi tarafından saldırıya uğruyor. Okullar kapalı olduğu için evde kalan çocukların bakımı, risk altındaki yaşlılar, engelliler -halihazırda iş güvencesizliğiyle ağır bir şekilde ezilen- kadınların omuzlarına kalıyor. Bu arada ev hapishanelerine dönüşen evlerde, kadın cinayetleri katlanıyor.

Birçok kişinin gürleyen sessizliğinde, bir hapishane isyanı sırasında 15 tutsak öldü. Polisin propagandası dışında, ölümleri hakkında hiçbir şey söylenmedi. Zaten ciddi durumda olan bazıları hastaneye kaldırılmadı, yüzlerce kilometre ötedeki hapishanelerde ölmeleri için polis minibüslerine bindirildiler. Bir katliam, bir devlet katliamı!

Diğerleri ise başka yerlere sürüldü. Hapishaneler dolup taşıyor, insanları parmaklıklar ardına kilitlemenin “normal” olduğu bir dünyada, tutsakların sağlığı ve onuru “normal” koşullarda bile garanti edilmiyor. Hükümet onları korumak için görüşleri askıya almaktan daha iyi bir şey bulamazken gardiyanlar her gün giriş-çıkış yapıyor. Tutsakların isyanı, aşırı kalabalıklığın norm olduğu yerlerde yayılma riskiyle, göz göre göre patlak verdi. Tutsakların mücadelelerine destek verenler saldırıya uğradı ve haklarında polis tarafından suç duyurusunda bulunulduğu bildirildi. Hükümetin kararnamelerinde yer alan tedbirlerin yardımıyla baskı acımasız boyutlara ulaştı. Torino’da tutsakların akrabalarının basit bir şekilde toplanmasını ve hapishanenin girişindeki faaliyetleri, Vallette hapishanesini [Torino’daki hapishane] çevreleyen sokaklara ulaşan her yere asker yerleştirerek engellediler.

Bulaşma riskine karşı kendiliğinden grev yapan işçiler, sağlık için sokaklarda gösteri yaptıkları için hükümetin emirlerini ihlal ettikleri gerekçesiyle kriminalize edildiler.

Üretimin bedeli hayatlarımızdan başka bir şey olmasa bile, hiçbir şey üretimi durduramaz. Kâr mantığı ve üretim önce gelir. Hükümet hapishane isyanı sonrası, başka toplumsal mücadelelerin de alevlenebileceğinden korkuyor. Takıntılı polis kontrolüne rağmen, ordu -tarihi boyunca ilk defa- çeşitli polis güçlerini desteklemek haricinde kamu düzeni işlevini de üstlendi. Askeriye polise dönüşüyor; birkaç on yıl önce başlayan geçiş süreci sona yaklaşıyor. Savaş durmuyor. Askeri görevler, askeri tatbikatlar, silah testleri son sürat devam ediyor. Covid 19 zamanında ise bu savaş yoksullara karşı.

Hükümet her türlü halka açık gösteri ve siyasi toplantıyı yasakladı.

Efendin için hayatımı riske atmak sosyal bir görevdir, kültürel ve siyasal eylem suç faaliyetleri olarak kabul edilir.

Bu en çok sorun yaşayan kişilere gerçekten destek vermeyi sağlayan her türlü yüzleşme, tartışma, mücadele, dayanışma ağlarının inşasını önlemek için üstü pek örtülü bile olmayan bir girişimdir.

Demokrasinin ayakları kildendir. Salgın karşısında demokrasi yanılması, güneşte kalan kar gibi eridi. Konsey başkanının önlemleri coşkuyla kabul edildi; tartışma yok, parlamentodan geçiş yok, temsili demokrasi tapınağı sadece basit bir fermandır. Bu emirlere saygı duymayanlar, veba dağıtıcısı, katil, suçludur ve merhameti hak etmez.

Bu şekilde gerçek suçlular, sağlık bakımını kesen ve askeri harcamaları çoğaltanlar, hemşirelere maske bile garanti etmeyenler, her şeyi militarize eden ancak testleri “Her biri 100 avroya mal oluyor.” diye yapmayanlar, korku mahkumlarının övgüsüyle kendi suçlarından arınıyorlar.

Korku insancıldır. Bundan utanmamalıyız ama korkunun siyasi girişimcilerinin kendi suç politikalarına rıza göstertmek için onu kullanmasına da izin vermemeliyiz.

Onların küçük hastaneleri kapatmasını, herkes için değerli sağlık tesislerini yok etmelerini önlemek için mücadele ettik. Valdese’in, Oftalmico’nun, Maria Adelaide’nin [son yıllarda kapatılmış devlet hastaneleri], Susa’daki hastanenin ve ilimizin diğer birçok köşesindeki işçilerinin yanında, meydanlardaydık.

Kasım ayında Havacılık, Uzay Sanayi ve Savaş Fuarı’na karşı çıkmak için sokaktaydık. Her gün militarizme ve savaş harcamalarına karşı savaşıyoruz. No Tav [hızlı trene karşı hareket] mücadelesinin yanındayız, çünkü bir metrelik Tav [yeni demiryolu projesi] için 1000 saatlik yoğun bakım ücreti ödeniyor.

Bugün hapishanede ölmek istemeyenlerin yanındayız, polisin soruşturmalarla saldırdığı ve rapor ettiği işçilerin tarafındayız, çünkü virüsün yayılmasına karşı koruma eksikliğine dikkat çekiyorlar. Hemşirelerin korunmadan çalışmasına karşılar ve işlerini riske atarak hastanelerde neler olduğunu anlatıyorlar.

Bugün pek çok siyasi ve sosyal muhalefet hareketi sessizdir, tepki veremezler, ahlaki baskı ile ezilirler. Bu da dünün ve bugünün hükümet seçimlerinin tetiklediği, artan tehlike durumunu tartışmadan kabul etmeyenleri cezalandırır.

Hareket ve temasları sınırlamak mantıklıdır, ancak güvenlik için savaşmak daha da mantıklıdır. Bizi hapsedenlerin şiddetine karşı savaşacak yerler ve yollar bulmalıyız, çünkü bizi tanımıyorlar ve korumak istemiyorlar.

Anarşistler olarak biliyoruz ki özgürlük, dayanışma ve adalet mücadeleye elde ediliyor, tek etiği kendileri için bizim koltuğumuzu ele geçirmek olan kimselere, özellikle hükümete devredilerek değil.

Hayır. Biz “ölmeye hazır değiliz”. [İtalyan milli marşının ünlü dizesi] Ölmek istemiyoruz ve kimsenin de hastalanıp ölmesini istemiyoruz. Sessiz katliam için askerliğe kayıt yaptıran piyadelerden değiliz. Biz firariyiz, isyancıyız, partizanız.

Hapishanelerin boşaltılmasını, evi olmayanlara bir tane verilmesini, savaş masraflarının iptal edilmesini, herkesin klinik muayenelere tabi tutulmasını, kendilerini ve başkalarını salgından koruyacak araçlara sahip olmasını istiyoruz.

Sadece en güçlünün hayatta kalmasını istemiyoruz, çok uzun yaşamış olanların da yaşamaya devam edebilmelerini istiyoruz.

Hasta olanların kendilerini seven ve onları rahatlatabilecek birine sahip olmalarını istiyoruz: İki tane eksik F35 avcı bombardıman uçağı ile, artık kimsenin yalnız ölmemesi için gerekli tüm korumaya sahip olacağız.

Her şey yoluna girecek mi? Başaracak mıyız? Bu, her birimize bağlı.

15 Mart 2015'te Kurulan Torino Anarşist Federasyonu Yoldaşları

Anarşist Kütüphane

Torino Anarşist Federasyonu
Salgın? İtalya'da Devlet Katliamı
07.04.2020

Bu çeviri Meydan Gazetesi'nin 52. sayısında yayınlanmıştır.
(Bu yazıyı hayatını bilimsel araştırmaya adanmış, hayatı sadece kâr getiren şeyi finanse eden endüstrinin ağgözlü elinden almaya çalışan anarşist bir doktor olan Ennio Carbone'un anısına adadık. Ennio, normal zamanlarda, bugün yaşadığımız gibi bir pandemi riskini anlatmıştı. Bu zor günlerde sesini ve deneyimini özlüyoruz.)

tr.anarchistlibraries.net